

HANDBAL
X-TRA

Gara
D
3
RENAULT

HANDBAL
ESSENDERLO

NATIONAL
HANDBAL

JOS BOONS | BLIJ DAT HANNIBAL KWALITEIT LEVERT

Handbalclub Hannibal Tessenderlo bestaat intussen al meer dan 40 jaar, maar de geplande feestelijkheden werden gefnuikt door de Corona-perikelen. Voorzitter Jos Boons zou ook in de bloemetjes gezet worden omwille van zijn jarenlange activiteit bij de club en tegelijkertijd zou zijn 65ste verjaardag gevierd worden. Maar hetzelfde scenario. En dus alvast een artikel in Handbal X-tra over de club en over deze merkwaardige man met zijn typische, mooie snor.

Zelfs dat had een beetje voeten in de aarde. "Ja, Jozef Boons," klinkt het aan de telefoon, "zeg maar Jos!" Nee, het was nogal moeilijk om hem te spreken, want hij was n t skilessen aan het geven in het verre buitenland. Dan maar in het binnenland geprobeerd. "Ja, dat gaat, maar ik moet seffens nog een jeugdwedstrijd handbal arbitreren. Ik moet iemand vervangen die niet kon komen."

Uiteindelijk kregen we Jos wel op de praatstoel. "Het is waar, ik ben niet iemand die thuis stilletjes op zijn stoel kan blijven zitten," lacht hij relativerend.

"Hoe het allemaal begon? Ik volgde in Hasselt het regentaat Lichamelijke Opvoeding en als stage kwam ik drie maanden terecht bij Jos Schouterden. Ik leerde er niet alleen de werking van een club kennen, maar ik maakte eigenlijk ook kennis met de sport handbal. Ik vond die attractief, snel, vitaal, spectaculair... en ik was verkocht."

Jos Boons stichtte de club in Tessenderlo, eerst samen met Club 9 uit Koersel, maar toen die afhaakte, werd het een eigen club, die na twee jaren al drie ploegen telde: een mannenploeg, een vrouwenploeg en een jeugd ploeg. Jos was er aanvankelijk speler, trainer, scheidsrechter en nagenoeg veertig jaar zou hij ook clubsecretaris zijn. Toen het digitale tijdperk echter meer en meer haar intrede deed in het administratieve segment van het handbal, ruilde hij echter de functie van secretaris voor die van voorzitter.

Hannibal

Maar waar kwam de naam 'Hannibal' eigenlijk vandaan?

Jos aarzelt even: "De woorden 'hand' en 'bal' moesten erin komen, maar dan kwamen we op het idee om daar iets anders aan toe te voegen en Hannibal was toch met zijn olifanten de Alpen overgetrokken. En dus werden wij de club die – zelfs in moeilijke omstandigheden – niet tegen de houden was en voor niemand opzij ging. En zo was Hannibal Tessenderlo geboren. Wij speelden onze eerste wedstrijd in 1979.

We hadden nog geen clublokaal en dus spraken we af – voor of na de match - bij een (ons steunend) café. De recrutering gebeurde veelal via de scholen. Ik heb zelf in het onderwijs gestaan en ik kan je zeggen dat je – om handbal te beoefenen – toch over een zekere intelligentie moet beschikken om alle technische en tactische finesses onder de knie te krijgen. Wij konden gelukkig ook rekenen op vele goede medewerkers en ouders van onze spelertjes. Zo was onze eerste voorzitter b.v. een kolonel bij de para's."

Wat beschouw je als de zaken waarover je fier bent in de club?

Jos Boons: "Ik denk dat we er fier over mogen zijn dat we altijd kwaliteit hebben afgeleverd. Misschien zelfs meer dan kwantiteit. Wij geven dus een goede opleiding, al moet je soms ook wat geluk hebben met het al dan niet aanwezige talent. Zo zagen we toch Verachtert en de broers Igor en Ivan Corvers naar Olse Merksem vertrekken, dat toen aan de top van het Belgisch handbal speelde. Mijn oudste dochter Fien was tien jaar speelster, heeft een vijftal selecties voor de nationale ploeg en bij Hasselt speelde ze ook een tiental keren Europees. En nu zit ze in het begeleidingsteam van de Black Arrows, de nationale vrouwenselectie, die onlangs nog een week-end op stage bij mekaar kwam in Wilrijk.

Pas op, ik ben ook fier op mijn andere kinderen, hoor! Truus speelt nog steeds voor de fusieploeg Tessenderlo-Houthalen en ze is al jaren trainster bij onze U10. Mijn zoon en ex-speler Wannes woont en werkt als dierenarts in het zuiden van Frankrijk, maar als hij terug naar België komt, vind je hem wel in de sporthal om er op zondagavond samen met de fithandbalploeg een balletje te gooien en de conditie wat op peil te houden."

Blijft Hannibal als club steeds in de iets lagere afdelingen spelen?

"Toen Bocholt nog in onze reeks speelde, hebben we tegen hen ooit een titelmatch gespeeld voor liefst 350 toeschouwers. Maar we zijn nu eenmaal geen club die commerciële ambities heeft. Het gevolg is dat onze

resultaten met ups en downs gingen, want eens we enkele goede spelers of speelsters hadden, kwamen ze die bij ons weghalen. Wij zijn een gezellige familieclub en wij richten de laatste jaren wel meer onze focus op de jeugd. Daar zitten jongeren tussen die er wel voor willen gaan. Momenteel hebben we een U-8, U-10, U-12, U-14 en U19-ploeg naast onze mannenploeg. Het feit dat mensen uit o.a. Aarschot, Zichem, Lommel of Westerlo bij ons komen spelen, bewijst dat ze het hier goed vinden. Verder hebben we ook een fithandbalploeg voor iets oudere mensen, maar jong van geest, die het handbal willen blijven beoefenen zonder competitiestress.

We hebben niet genoeg vrouwen voor een eigen ploeg en dus kunnen we rekenen op een samenwerking met Neerpelt, Hechtel en nu met Houthalen. Zo gauw we genoeg speelsters hebben, willen we zeker opnieuw met een eigen ploeg uitpakken. Misschien wel met de vrouwen van Paal als die er geen probleem mee hebben.”

Misschien ook ontgoochelingen opgelopen?

“Mijn grootste ontgoocheling als vrijwilliger liep ik op, toen we een boete kregen omdat we een ploeg hadden ingeschreven in een bepaalde reeks, nadat in laatste instantie tien spelers besloten hadden alsnog te transfereren. Wij moesten die ploeg toen terugtrekken, maar dat kostte ons dus een fikse boete. Ik wilde die boete niet betalen en ik heb het toen ook niet aanvaard dat we de organisatie van de Beker van België toegewezen kregen als compensatie.”

“HET IS WAAR, IK BEN NIET IEMAND DIE THUIS STILLETJES OP ZIJN STOEL KAN BLIJVEN ZITTEN”

Bezit de ploeg nog toekomstdromen?

“Een eerst punt om over de toekomst te praten, is dat Hannibal Tessenderlo verder blijft bestaan en dat we financieel gezond blijven. Het blijft verder onze bedoeling om goede spelers op te leiden en misschien zelfs ooit eens te promoveren naar 1ste nationale.”

Je bent zelf nog helemaal niet uitgeblust in de club en ook niet in het privé-leven?

(lacht) “Helemaal niet. Normaal gezien moest ik op 65-jarige leeftijd stoppen bij de vrijwillige brandweer, maar ik heb de fysieke testen met succes afgelegd en dus mag ik blijven tot mijn 67ste. Net als mijn vader ben ik steeds graag bezig met het houthakken. En ik geef dus ook nog skilessen. Als ik maar bezig ben. Liefst buiten.

Handbaltraining geven, zie ik me zelf niet meer doen. Ik denk dat ik daarvoor te bikkelhard zou zijn en te veel eisend. Maar ze mogen me nog altijd vragen om als jeugdscheidsrechter te fungeren. En als voorzitter probeer ik mijn ervaring door te geven aan andere bestuursleden binnen de club en soms moet je al eens een brandje blussen. Ik heb bewust een stap terug gezet, maar ik hoor er nog altijd bij en ik heb het gevoel dat zoiets gewaardeerd wordt. Eigenlijk verzorg ik mee de p.r. van de club. Ja, zeker ook aan de toog!” (lacht)

Marcel Coppens

Apr. 2022